

Arrest

nr. 134 352 van 1 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 5 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 9 april 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 mei 2014 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 5 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat Z. MISKOVIC en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 2 januari 1987.

Volgens de verwerende partij dient de verzoekende partij op 10 oktober 2013 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving in functie van haar Belgische partner.

Op 9 april 2014, met kennisgeving op dezelfde dag, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.10.2013 werd ingediend door:

Naam: S. (...)

Voornaam: E. (...)

Nationaliteit: Kosovo

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Brod

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1 ° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen (...)'

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- schrijven FOD Sociale Zekerheid dd. 02.10.2012 waaruit blijkt dat hij met ingang van 01.11.2011 een jaarlijkse inkomensvervangende tegemoetkoming van €4693,60 en een jaarlijkse integratietegemoetkoming van €6011,74 ontvangt. Dit komt neer op een maandelijks bedrag van €892,10, respectievelijk €391,13 (inkomensvervangende tegemoetkoming) en €500,97 (integratietegemoetkoming). Uit bijgevoegde rekeninguittreksels blijkt dat dit gezamenlijke maandelijkse bedrag in de periode januari-september 2013 licht steeg tot €928,20. Echter, de integratietegemoetkoming kan beschouwd worden als een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel. Dit bedrag wordt specifiek uitgekeerd om te voorzien in de bijkomende kosten verbonden aan de handicap van de ontvanger ervan. Het kan dus bezwaarlijk aangewend worden om betrokkene ten laste te nemen. Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon wordt dan ook enkel rekening gehouden met de inkomensvervangende tegemoetkoming.

- brieven Acerta dd. 30.07.2013 en 10.10.2013, aangevuld met bijbehorende rekeninguittreksels, waaruit blijkt dat hij in de periode december 2012-september 2013 maandelijks een aanvullend bedrag van €122,58 ontvangt. Ge- zien dit bedrag in mindering wordt gebracht bij het bedrag van de inkomensvervangende tegemoetkoming, welke bijgevolg hoger zou zijn indien de referentiepersoon deze aanvullende tegemoetkoming (kindergeld) niet zou ont- vangen, wordt dit bedrag in overweging genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

- brief mutualiteit De Voorzorg dd. 17.07.2013 waaruit blijkt dat hij ten laste genomen wordt vanuit de zorgverzekering, momenteel tot 31.07.2013. Als gevolg van deze tenlasteneming ontvangt de referentiepersoon een maandelijkse tegemoetkoming van €130. Echter, deze tegemoetkoming vanuit de zorgverzekering wordt beschouwd als een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel. Dit bedrag wordt specifiek uitgekeerd om te voorzien in de mantel- en thuiszorgnoden van de referentiepersoon, en kan dus bezwaarlijk aangewend worden om betrokkene ten laste te nemen. Dit bedrag wordt dan ook niet in overweging genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat het inkomen van de referentiepersoon, welke in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, onvoldoende toereikend is. Overwegende dat de armoederisicogrens €1000 bedraagt, het inkomen van de referentiepersoon hier ver onder ligt, en rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Tevens legt de referentiepersoon volgende documenten voor mbt zijn persoonlijke bestaansmiddelen: - arbeidsovereenkomsten voor uitzendarbeid voor de periode 20.11.2013-04.04.2014; bijbehorende loonfiches; fiscale fiche 281.10 (2013)

Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), *"doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft."*

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, zoals geformuleerd in de synthesememorie, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Zij betoogt onder meer als volgt:

"(...)

Daarnaast wordt er tevens beschikt over een meer dan toerekende huisvesting door verzoeker en zijn partner.

Voor de bewoning dient verzoeker noch zijn partner enige bijdragen te betalen (daartoe wordt gewezen op het eigenhandig schrijven van mevr. L. (...) d.d. 19.04.2014) zodat het aan verzoeker en zijn partner beschikbaar bedrag , hier in begrepen de immateriële voordelen (niet betalen van huur), wel degelijk voldoen aan de voorwaarden zoals deze worden gesteld in de beslissing.

Er mag bovendien niet uit het oog worden verloren dat de kosten verbonden aan de huisvesting en die de hoofdverblijfplaats van de aanvrager is , worden in acht genomen als inkomen conform het bepaalde van artikel 33 van het KB van 11.07.2002.

Uit het voormeld overzicht blijkt wel degelijk dat de bestaansmiddelen 120 % van het bedrag bedoeld in artikel 14 §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie overschrijdt (leefloon voor een samenwonend persoon op jaarbasis op € 6.41,70 of € 534,23 op maandbasis bedraagt).

Verzoekers partner ontvangt maandelijks een bedrag van € 1.191,47 met daarnaast de kosten inwoning welke begroot worden op minimum € 500,00 zodat het te weerhouden inkomen € 1.691,47 is hetwelk ruimschoots het richtbedrag van € 1.282,14 overschrijdt.

Gezien het stabiel en regelmatig inkomen van verzoekers partner enerzijds en het feit dat er voordeel in natura is, zijnde de kosteloze bewoning van verzoeker en zijn partner in de woning van de moeder van verzoekers partner mag gesteld worden dat voldaan wordt aan de bij artikel 40ter gestelde voorwaarden.

"(...)

Verder kan verwezen worden naar uw arrest 136.490 d.d. 11.04.2014 waarin wordt overwogen :

Verweerder stelde vast dat de Belgische partner in de maand voorafgaand aan de aanvraag beschikte over 1058 euro, hetgeen minder is dan het bedrag van 'honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie".

Verzoeker wijst er evenwel op dat hij en zijn partner kosteloos inwonen bij de moeder van zijn partner.

In dit verband merkt de Raad op dat verzoeker in het kader van zijn aanvraag een schrijven van de moeder van zijn partner voorlegde waarin deze verklaart dat haar zoon en verzoeker bij haar inwonen en dat zij hiervoor geen huur, elektriciteit, verwarming of water moeten betalen. In het kader van de aanvraag werd ook een eigendomsattest opgesteld door een notaris voorgelegd dat de moeder de volle eigendom heeft van de woning en een overzicht van de uitgaven van de moeder voor verzekeringen, nutsvoorzieningen en aanslagen gemeente- en provinciebelastingen ondersteund door stavingstukken. Onder meer worden zo facturen op naam van de moeder voor de nutsvoorzieningen voorgelegd, evenals een bewijs van betaling hiervan door de moeder. In een overgemaakt schrijven van de partner van verzoeker gedateerd op 19 februari 2013 wees deze er ook andermaal op dat hij en verzoeker

inwonen bij zijn moeder en zij hiervoor geen huur moeten betalen en niet moeten bijdragen in de kosten van de nutsvoorzieningen.

Uit de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt op geen enkele wijze dat verweerder met het voormelde rekening heeft gehouden. Dit gegeven is nochtans relevant bij het bepalen of de aangetoonde bestaansmiddelen al dan niet toereikend zijn om in de concrete behoeften van de partners te voorzien en te voorkomen dat deze ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel.

De Belgische onderdaan, verzoekers partner, toont zonder meer aan over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te genieten.

Het eerste middel is gegrond.”

3.2. De verwerende partij antwoordde met betrekking tot het eerste middel van de verzoekende partij het volgende in haar nota met opmerkingen:

“Verzoekende partij voert aan dat ten onrechte werd geoordeeld dat het inkomen van de referentiepersoon onvoldoende is. Verzoekende partij berekent dat dit inkomen 1.191,47 euro bedraagt op jaarbasis (sic, verweerder neemt aan dat ‘maandelijkse basis’ wordt bedoeld). Verzoekende partij voert aan dat het duidelijk is dat deze inkomsten volstaan om verzoeker zelf en zijn partner te onderhouden. Verzoekende partij voert aan dat dit inkomen nog dient te worden vermeerderd met een woonvoordeel, dat hij inschat op 500 euro. Verzoekende partij meent dat het inkomen, samengeteld met dit woonvoordeel, wel afdoende zou zijn. Verzoekende partij voert nog aan dat hij zelf actief is in het economisch verkeer.

Verzoekende partij uit aldus kritiek op het motief van de bestreden beslissing waarbij de inkomsten van de referentiepersoon werden beoordeeld als zijnde niet toereikend.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris heeft beslist het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren om volgende redenen:

“(…)”

Het is op grond van deze motieven niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat het verblijf van meer dan drie maanden dient te worden geweigerd aan verzoeker.

Verzoekende partij verwijst naar de bestaansmiddelen die door hem werden voorgelegd (inkomensvervangende tegemoetkoming, integratietegemoetkoming, zorgverzekering, aanvulling, inkomsten partner), maar gaat daarbij niet in op de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij herhaalt louter dat de inkomsten naar zijn mening voldoende zijn, maar gaat niet in op de motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat met de integratietegemoetkoming, de zorgverzekering en de eigen inkomsten van verzoekende partij geen rekening kan worden gehouden.

Aldus is de ‘kritiek’ van verzoekende partij, die blijkbaar louter tot doel heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uit te nodigen over te gaan tot een herbeoordeling, niet afgestemd op de inhoud van de bestreden beslissing. Deze ‘kritiek’ kan derhalve niet worden aangenomen. Zij is niet van aard afbreuk te doen aan de bestreden beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt immers enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Waar verzoekende partij verwijst naar het feit dat geen rekening zou zijn gehouden met een ‘woonvoordeel van 500 euro’, laat verweerder gelden dat verzoekende partij dienomtrent geen stukken had gevoegd bij zijn aanvraag.

Uit een nazicht van de (omvangrijke) bundel stukken die bij de aanvraag dd. 10.10.2013 werd gevoegd, blijkt dat door verzoekende partij een eigendomsattest werd gevoegd, waaruit blijkt dat de moeder van de partner van verzoeker eigenaar is van een woning, maar er werd niets voorgelegd met betrekking tot de voorgehouden kosteloze woonst.

Verzoekende partij verwijst blijkbaar naar andere stukken / stukken die in het kader van een vorige beroep / een vorige aanvraag werden gevoegd, maar gaat er derhalve volstrekt aan voorbij dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, daartoe uitgenodigd door verzoekende partij, in casu een beslissing heeft genomen met betrekking tot de aanvraag dd. 10.10.2013 en de daarbij gevoegde stukken.

Van de gemachtigde van de Staatssecretaris kan niet worden verwacht te motiveren over stukken die bij een vorige aanvraag werden gevoegd (waaromtrent reeds een beslissing werd genomen), en niet bij de aanvraag dd. 10.10.2013.

Terwijl de verwijzing van verzoekende partij naar het arrest nr. 136.490 dd. 11.04.2014 ter zake niet dienst is, nu dit arrest evenzeer betrekking heeft op een vorige aanvraag van verzoekende partij. De schending van art. 40ter Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Het eerste middel is ongegrond.”

3.3. Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° juncto artikel 40bis, § 4 van de vreemdelingenwet voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de partner van een burger van de Unie die deze begeleidt of zich bij hem voegt en met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten. Hierbij moeten de partners aan bepaalde voorwaarden voldoen.

Artikel 40ter, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

De verzoekende partij diende, opdat zij haar Belgische partner kan vervoegen, aldus onder meer aan te tonen dat de Belgische partner beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Wat deze bestaansmiddelen betreft, dient te worden aangenomen dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet voorziet in een vermoeden dat is voldaan aan deze voorwaarde indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Het betreft aldus een referentiebedrag doch geen bedrag onder hetwelke de gezinshereniging in geen geval wordt toegestaan. Dit gegeven wordt ook bevestigd door het gestelde in artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat voorziet dat aan de hand van de eigen behoeften van de burger van de Unie en zijn familieleden ten laste wordt bepaald welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Om te bepalen of de te vervoegen Belgische onderdaan beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet kan de verwerende partij zich aldus niet beperken tot de vaststelling dat het daarin vermelde referentiebedrag niet is bereikt, doch dient zij rekening te houden met de specifieke behoeften van het gezin en in het licht hiervan te beoordelen of de aangetoonde bestaansmiddelen als voldoende stabiel, toereikend en regelmatig kunnen worden beschouwd om te voorkomen dat de gezinsleden ten laste zullen vallen van het sociale bijstandstelsel.

In casu weigerde de verwerende partij aan de verzoekende partij het recht op verblijf van meer dan drie maanden, omdat niet is aangetoond dat de Belgische partner die zij wenst te vervoegen, overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet, beschikt over toereikende bestaansmiddelen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij een analyse maakte van bepaalde door de verzoekende partij voorgelegde bewijsstukken inzake de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, meer bepaald de inkomensvervangende tegemoetkoming, de integratietegemoetkoming, het kindergeld en de tegemoetkoming vanuit de zorgverzekering, waarna zij besloot dat "Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat het inkomen van de referentiepersoon, welke in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, onvoldoende toereikend is. Overwegende dat de armoederisicogrens €1000 bedraagt, het inkomen van de referentiepersoon hier ver onder ligt, en rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk."

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met het feit dat zij en haar partner, de referentiepersoon, kosteloos inwonen in de woning van de moeder van de referentiepersoon, hetgeen zij begroot als een voordeel van 500 euro. Weliswaar kan zij de verwerende partij niet verwijten bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met het schrijven van de moeder van de referentiepersoon van 19 april 2014 nu dit stuk dateert van na de bestreden beslissing, toch is in casu een onderzoek vereist van de aanvraag en de bij de aanvraag voorgelegde documenten om te kunnen nagaan of de verzoekende partij stukken aangaande deze beweerde kosteloze inwoning heeft kenbaar gemaakt aan de verwerende partij. Temeer de verwerende partij in haar nota stelt *"Uit een nazicht van de (omvangrijke) bundel stukken die bij de aanvraag dd. 10.10.2013 werd gevoegd, blijkt dat door verzoekende partij een eigendomsattest werd gevoegd, waaruit blijkt dat de moeder van de partner van verzoeker eigenaar is van een woning, maar er werd niets voorgelegd met betrekking tot de voorgehouden kosteloze woonst."* en temeer uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij in het verleden op de hoogte was van de inwoning, hetgeen blijkt uit het arrest nr. 122 345 van 11 april 2014, waaruit blijkt dat de Raad de bijlage 20 afgeleverd naar aanleiding van de aanvraag voor een verblijfskaart van 28 januari 2013 heeft vernietigd, hierbij oordelend dat *"In casu weigerde verweerder aan verzoeker het recht op verblijf van meer dan drie maanden, omdat niet is aangetoond dat de Belgische partner die hij wenst te vervoegen, overeenkomstig artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet, beschikt over toereikende bestaansmiddelen. Verweerder stelde vast dat de Belgische partner in de maand voorafgaand aan de aanvraag beschikte over 1058 euro, hetgeen minder is dan het bedrag van "honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie"*.

Verzoeker wijst er evenwel op dat hij en zijn partner kosteloos inwonen bij de moeder van zijn partner. In dit verband merkt de Raad op dat verzoeker in het kader van zijn aanvraag een schrijven van de moeder van zijn partner voorlegde waarin deze verklaart dat haar zoon en verzoeker bij haar inwonen en dat zij hiervoor geen huur, elektriciteit, verwarming of water moeten betalen. In het kader van de aanvraag werd ook een eigendomsattest opgesteld door een notaris voorgelegd dat de moeder de volle eigendom heeft van de woning en een overzicht van de uitgaven van de moeder voor verzekeringen, nutsvoorzieningen en aanslagen gemeente- en provinciebelastingen ondersteund door stavingstukken. Onder meer worden zo facturen op naam van de moeder voor de nutsvoorzieningen voorgelegd, evenals een bewijs van betaling hiervan door de moeder. In een overgemaakt schrijven van de partner van verzoeker gedateerd op 19 februari 2013 wees deze er ook andermaal op dat hij en verzoeker inwonen bij zijn moeder en zij hiervoor geen huur moeten betalen en niet moeten bijdragen in de kosten van de nutsvoorzieningen.

Uit de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt op geen enkele wijze dat verweerder met het voormelde rekening heeft gehouden. Dit gegeven is nochtans relevant bij het bepalen of de aangetoonde bestaansmiddelen al dan niet toereikend zijn om in de concrete behoeften van de partners te voorzien en te voorkomen dat deze ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel."

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt echter niet dat de verwerende partij bij haar beoordeling rekening heeft gehouden met deze gegevens. Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Aangezien de eventuele gegrondheid van het tweede middel geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing worden dit niet besproken (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 9 april 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN